

N:o 11.

Ank. till Riksd. Kansli d. 26 Mars 1867, kl. 11 f. m.

Betänkande angående allmänna bevillningen.

Från Kamrarna har Bevillnings-Utskottet fått emottaga följande motioner, hvilka afse förändring af särskilda bestämmelser i gällande Bevillnings-stadga, och har Utskottet vid deras besvarande ansett sig böra följa den ordning, hvartill stadgans uppställning gifver anledning, samt får sålunda till en början i afseende å

Art. II.

§ 2.

omförmåla en inom Första Kammaren af Herr von Geijer väckt och till Utskottet hänvisad motion (N:o 17) deruti blifvit föreslaget:

“att militieboställe, som besittes på lön, måtte blifva fritt från fastighetsbevillning, men boställshafvaren skyldig erlagga bevillning såsom för inkomst af arbete för boställets afkastning, beräknad till 3 procent af taxeringsvärdet;

att militieboställe, som är af boställsdirektion för löningsfondens räkning utarrenderadt på bestämdt antal år, måtte blifva fritt från fastighetsbevillning, men att för arrendebeloppet, sedan det blifvit till regementets tjänstemän utdeladt under namn af lönefyllnads- och öfverskotts-medel, bevillning såsom för inkomst af arbete måtte af tjänstemannen erläggas;

att arrendator af sistnämnda boställe måtte utgöra bevillning för den inkomst, han af arrendet åtnjuter och således i detta fall blifva likställd med arrendator af annan, Kronan tillhörig, fast egendom, för hvilken fastighetsbevillning icke utgöres, på sätt § 6 sista momentet bestämmer“.

Bih. till Riksd. Prot. 1867. 5 Saml. 1 Afd. 8 Häft.

Till stöd för detta förslag har motionären hufvudsakligen anført, att då, på grund af nu gällande bestämmelser, fastighetsbevillning skall erläggas för militieboställe, som antingen besittes på lön af viss tjensteman eller ock är af indelt regementets boställsdirktion på bestämdt antal år utarrenderadt, häraf blefve en följd, att den enligt Bevillnings-förordningens 7 § medgifna bevillningsfrihet för officerares häst- och fourage-medel, ackordsränta m. m. icke kunde fullständigt komma vederbörande boställs- eller löneinnehafvare till godo i de fall, då den af statsanslag i räntor, tionde eller kontanta medel utgående delen af deras lön understeg beloppet af det afdrag, hvartill de sålunda egde laglig rätt.

Med anledning af denna framställning får Utskottet erinra, att bland de viktigaste bestämmelser i nu gällande Bevillnings-stadga äro de, som afse, att för all fastighet (endast med undantag af sådan statens egendom, som af Statsverket är till arrendator upplåten) bevillning skall påföras, der fastigheten är belägen och erläggas med vissa öre för hvarje Riksdaler af det fastigheten åsatta taxeringsvärde, under det att för inkomst af kapital eller arbete bevillning påføres den skattskyldige, der denne är boende eller handeln, yrket eller näringen idkas samt utgår med en procent af antagna inkomsten. I öfverensstämmelse med denna grundsats, som vid den under 1859—1860 års riksdag verkställda omarbetning af Bevillnings-förordningen gjordes gällande, har ock blifvit föreskrifvet, att för boställe eller annan på lön anslagen fast egendom skatteafgiften skall påföras omedelbart såsom fastighetsbevillning, då deremot före nämnda tid, i likhet med hvad motionären föreslagit, vissa procent af boställets taxeringsvärde tillades tjenstemannens kontanta löneförmåner, för att i sammanhang med dessa såsom inkomst beskattas. Motionärens förslag innefattar sålunda en återgång till äldre bevillningsföreskrifter, hvilka, vid antagandet af 1861 års stadga, blefvo för vinnande af större enhet och enkelhet i beskattningen öfvergifna; hvarjemte torde böra erinras, att en billig likställighet emellan sådana skattskyldige, som i beskattningshänseende befinna sig i samma förhållande, skulle, derest den af motionären föreslagna förändringen bifölles, fordra att densamma, af motionären inskränkt till endast militäre tjenstemän, äfven blefve utan undantag tillämpad vid taxering af inkomsterna för samtliga de tjenstemän, som med boställe eller jord på lön äro försedde, och att således åt förslaget gäfves en vida större utsträckning än motionären ifrågasatt eller måhända med sin framställning åsyftat.

Hvad angår den af motionären till stöd för hans förslag åberopade omständighet, att nu gällande bestämmelser kunde i uppgifna fall förhindra att vissa skattskyldige komme i tillfälle att få fullt tillgodoräkna sig de afdrag, som i afseende å inkomstbevillningen blifvit dem medgifna, så torde en dylik, och såsom det må förmodas, sällan förekommande olägenhet icke vara af den vikt, att densamma bör anses utgöra tillräcklig och giltig anledning till en så väsendtlig rubbning af nu antagna bevillningssystem, som den ifrågasatta förändringen, på ofvan antydda sätt, otvifvelaktigt skulle innebära; helst berörda förändring skulle hafva till följd att, sedan kommunalutskylderna numera utgå efter bevillningen, dessa utskylder understundom kunde komma att uttagas tvänne gånger af samma inkomst, nemligen dels för bostället der detta vore beläget, dels för inkomsten deraf, i sammanhang med en på annan ort boende tjenstemans öfriga löneinkomster.

Såsom en anledning till det väckta förslaget har motionären derjemte framhållit, att genom detsammans utförande skulle i vissa händelser, på sätt i motionen är närmare omförmäldt, möjliggöras en, efter motionärens åsigt, med grundlagens mening mera öfverensstämmande tillämpning af Riksdags-ordningens stadganden an-

gående rätt till deltagande i val till riksdagsman i Andra Kammaren. Men äfven under förutsättning att nämnda ändamål skulle på denna väg kunna i någon mån vinnas, hvarvid dock motionären endast tagit i betraktande förhållandet i afseende å tjenstemän och deras valrätt, måste Utskottet erinra, att Bevillnings-förordningen i och för sig icke kan uppställa ett sådant syfte såsom sitt eget, för att på grund deraf vidtaga väsentliga förändringar i gällande bevillningsföreskrifter, enär denna förordning endast har att så stadga, att största möjliga rättvisa i beskattningsgrunder må erhållas i förening med enkelhet och lätthet i tillämpningen.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, får Utskottet hemställa, att ifrågavarande motion icke måtte af Riksdagen bifallas.

§ 8.

Uti en hos Andra Kammaren väckt motion (N:o 115) har Herr *Sjögren* uttalat den åsigt, att, då bevillningen efter andra Artikeln afsåg inkomsten och ej personen, den rätt till lindring uti eller befrielse från denna bevillning, som, med hänsende till enskilde personer, för närvarande är medgifven genom bestämmelserna i 8:de paragrafens första punkt, borde utsträckas äfven till bolag, hvilkas inkomst icke uppgår till eller understiger de såsom vilkor för åtnjutande af berörda befrielse eller lindring stadgade minimi-belopp, helst ifrågavarande förmån redan nu tillkomme öfver sådana hushåll, der man och hustru drifva särskilda yrken och hvilka, enligt motionärens förmenande, egentligen borde såsom bolag betraktas.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, har motionären föreslagit, dels att vid 8 § 1 punkten måtte fogas följande tillägg: "Bolag åtnjute äfven i förenämnda fall en lika lindring;" dels att hvad häremot finnes för närvarande i 10 § föreskrifvet, måtte ur stadgan utgå.

Bestämmelsen i nu gällande Bevillnings-stadgas 8 §, att bevillning för inkomst af kapital eller arbete icke eger rum, när den skattskyldiges sammanräknade årsinkomster understiga 400 R:dr samt att, när de icke öfverstiga 1,800 R:dr, 300 R:dr äro från bevillning fria, har tillkommit på grund af den åsigt, hvilken gjort sig gällande angående rättvisan deraf, att vid inkomstbeskattning lemna skattefritt ett belopp, som blifvit beräknadt såsom erforderligt till fyllande af den skattskyldiges nödvändigaste lefnadsbehof. Till förekommande af misstyding i detta hänsende, har äfven i instruktionen för taxeringsförrättningarne meddelats den anvisning att, vid tillämpning af nyssberörda bestämmelse, såväl behållna afkomsten af den skattskyldige tillhörande fast egendom, som äfven hans inkomst af sådan särskildt beskattad rörelse, som drifves i bolag eller idkas å annan ort, än der den skattskyldige är mantalsskrifven, skola tagas i beräkning vid bestämmande af hans sammanräknade årsinkomster. Af det vilkor, som sålunda ansetts böra betinga rättigheten till åtnjutande af ifrågavarande skattelindring, följer ock, att densamma icke kunnat medgifvas hvarken för inkomst, som beskattas på annan ort än der den skattskyldige är mantalsskrifven, eller för inkomst af bolag, enär, vid beskattandet af sådan inkomst, det skulle understundom vara omöjligt, oftast förenadt med olägenhet, att nödgas göra afseende på de personers förmögenhetsvilkor, hvilka skattelindringen skulle tillgodokomma; hvarjemte genom medgifvandet af denna förmån under dylika förhållanden skulle äfventyras, att den skattskyldige kunde komma att i viss mån på dubbelt sätt få sig tillgodoförd den befrielse eller lindring, hvarom nu är fråga.

Från den sålunda i gällande Bevillnings-förordning följdriktigt tillämpade grundsatsen har ej heller, på sätt motionären förmenat, någon afvikelse skett genom stadgandet att, när man och hustru drifva särskilda yrken, nämnda lindring i bevillnings utgörande skall beräknas efter deras sammanräknade årsinkomster, enär, oberoende af den omständighet att väsendtliga olikheter torde förefinnas emellan familjen och bolag för industriellt ändamål, omförmälda stadgande afser att, der man och hustru genom skilda förvärf gemensamt bidraga till familjens uppehälle, förekomma medgifvandet af skattelindring för hvardera särskildt, eller för större belopp, än som i allmänhet ansetts motsvara den oundgängliga lefnadskostnaden. Vid detta förhållande och då, äfven under förutsättning att sådana bolag kunde finnas, hvilkas rörelsevinst, icke öfverstigande 1,800 R:dr, utgör bolagsmännens enda lefnadstillgång, möjligheten af detta förhållande likväl icke torde innefatta tillräcklig anledning att upphäfva den regel, som i berörda afseende på ofvan antydda grunder ansetts böra gälla för bolag i allmänhet, får Utskottet alltså hemställa, att motionärens förslag icke måtte till någon Riksdagens åtgärd för-
anleda.

§ 15.

Angående ändring af nu gällande bestämmelser i afseende å den bevillning, som enligt tredje Artikeln skall erläggas af enskild bank, som eger sedelutgifningsrätt, hafva följande förslag blifvit inom Andra Kammaren framställda, nemligen dels af Herr Friherre *von Schultzenheim*: (i motionen N:o 9) att en stämpelafgift af 5 eller åtminstone 3 öre för hvarje Riksdaler af sedelns valör måtte blifva de enskilda bankernas sedlar åsatt; och dels

af Herr *Medin*: (i motionen N:o 221) att denu oktrojerade enskilda bankerna med sedelutgifningsrätt måtte från och med år 1868 påläggas en bevillning utaf två tredjedelar af sin nettobehållning på sedelutgifningen, hvaröfver noggrann kontroll skulle föras, så att den bank, som sökte genom förvrängda uppgifter eller på annat sätt undandraga sig den sålunda stadgade bevillningen förklarades förlustig sin oktroj och sedelutgifningsrätt.

Till stöd för dessa förslag har anförts dels att, då Statsverkets ökade behof af tillgångar kräfde uppsökande och anlåtande af nya inkomstkällor, de rörelsegränar, hvilka jemförelsevis gäfvade den lättaste och rikligaste afkomsten, dervid i främsta rummet borde blifva föremål för en höjd beskattning, dels att den sedelutgifningsrätt, som blifvit de enskilda bankerna medgifven, måste verka en betydlig minskning i Riksbankens rörelsevinst, för hvilken förlust Staten kunde ega rätt att i någon mån blifva ersatt, och dels att medelst rättigheten till sedelutgifning de enskilda bankerna kommit i åtnjutande af alltför öfverdrifna fördelar, i jemförelse med andra rörelsegränar inom landet, samt att rättvisa, billighet och klokhet tillräckligt talade för dessa bankers högre beskattande.

Vid besvarandet af dessa motioner har Utskottet till en början velat i minnet återföra de skäl, hvilka vid 1859—1860 års riksdag föranledde bestämmandet med hänsende till de sedelutgifvande enskilda bankerna af de beskattningsgrunder, hvilka sedermera blifvit oförändrade bibehållna. Bevillnings-Utskottet vid nämnda riksdag uttalade nemligen såsom sin åsigt, att bankrörelse rätteligen borde beskattas lika med annan rörelse, men att, då de sedelutgifvande bankerna redan törut vore underkastade en särskild högre beskattning, och Rikets Ständer icke förde vara villiga att efterskänka den inkomst, Staten derutaf haft, ett undantag

från nyssberörda allmänna regel i afseende å nämnda banker möjligen borde göras, och äfven på visst sätt kunde rättfärdigas af den omständighet att rättigheten till sedelutgifning berodde på särskildt privilegium. Då likväl, på grund häraf, billigast vore, att särskildt beskatta just denna rättighet och icke den del af bankernas rörelse, som kunde drivas af hvar och en annan, utan att vara underkastad särskildt bevillning, föreslog Utskottet, att bankrörelsen först måtte beskattas såsom annan rörelse, men att bank, som eger *sedelutgifningsrätt*, skulle för denna rätt dessutom åläggas en särskildt bevillning af 2 R:dr för hvarje 1,000 R:dr af det högsta beloppet af bankens under föregående året på en gång utelöpande sedlar, genom hvilken särskilda afgift sammanräknade beloppet af de enskilda bankernas bevillning ansågs komma att uppgå till omkring 60,000 Riksdaler årligen och sålunda något öfverståga den inkomst, som Staten under förutgångna trenne år i medeltal af dessa banker hemtat.

Ett fullkomligt frånträdande af de sålunda angifna, sedermera tillämpade grunderna för de enskilda bankernas beskattning har visserligen af ingendera utaf motionärerna blifvit ifrågasatt, men då de af dem framställda förslag, ehuru sinsemellan skiljaktiga i så måtto att de anvisa olika medel för samma ändamåls vinande, likväl begge äsyfta en väsendtlig förhöjning af den bevillning, som enligt Bevillnings-förordningens tredje Artikel blifvit berörda banker pålagd, med utslutande afseende å innehafvande sedelutgifningsrätt, har Utskottet ansett sig böra endast söka närmare utreda i hvad mån den inkomst, Staten hemtar af denna bevillning, enligt de för densamma nu gällande bestämmelser, kan stå i rättvist förhållande till den fördel, ifrågavarande banker tillskyndats af det privilegium, som sålunda genom rättigheten att utgifva egna kreditsedlar blifvit dem tillerkändt, äfvensom, i sammanhang dermed, huruvidt erfarenhet gifver stöd åt giltigheten af den ena motionärens förmenande angående det skadliga inflytande, som ett ökad användande af denna sedelutgifningsrätt skulle hafva utöfvat på Riksbankens rörelsevinst.

För att vinna en tillförlitlig ledning för sitt omdöme i dessa hänsenden har Utskottet sålunda låtit införskaffa uppgifter rörande dels Riksbankens och de enskilda bankernas sedelcirkulation under åren 1834 till och med 1865, och dels sistnämnda bankers grundfondsbelopp, rörelsevinst och bevillning efter tredje Artikeln under åren 1862—1865, hvilka uppgifter sedermera lagts till grund för uppgörandet af de tabeller, som finnas detta Betänkande bifogade.

Då åtskilliga af de förhållanden, som af dessa tabeller framgå, enligt Utskottets uppfattning, äro symnerligen egnade att gifva en klar belysning åt de frågor, hvilkas utredande synes böra föregå de begge motionernas besvarande, torde det tillåtas Utskottet att till en början särskildt påpeka desamma, under hänvisande för öfrigt till tabellernas innehåll, för en fullständigare öfversigt af deras samfliga detaljsiffror.

Af tabellen N:o 1, som utvisar förhållandet emellan Riksbankens sedelcirkulation och rörelsevinst, å ena, samt de enskilda bankernas antal och sedelcirkulation, å andra sidan, under åren 1834—1865, äfvensom detta förhållande i medeltal under motsvarande femårsperioder, synes sålunda, att visserligen de enskilda bankernas samfälda sedelcirkulation ökats, i den mån ett större antal af dessa banker trädt i verksamhet, äfvensom att Riksbankens sedelemission efter åtskilliga fluktuationer, som ofta inträffat samtidigt med liknande förändringar i de enskilda bankernas, under de sednaste åren nedgått till ett lägre belopp, än hvad den utgjorde år 1834, men att likväl Riksbankens rörelsevinst under tiden vuxit till mer än dubbla beloppet, och att berörda vinst, som år 1855, då Riksbankens sedelemission

uppgick till öfver 58 millioner, utgjorde endast 1,187,410 R:dr 62 öre, deremot år 1865, då sedelemissionen sjunkit till 30,509,648 R:dr, uppgick till 1,860,359 R:dr 52 öre; af hvilka uppgifter den slutsats torde kunna dragas, att Riksbankens rörelsevinst ej kan sägas vara direkt beroende af dess sedelemission, och att således den grund, hvarpå Herr Medin till en del stödt sitt yrkande, icke kan anses vara af erfarenheten bekräftad.

Tabellen N:o 2 har med ledning af de enskilda bankernas kvartalsrapporter för åren 1862—1865 blifvit uppgjord i ändamål att visa, huru procentförhållandet emellan de särskilda bankernas aktiekapital och rörelsevinst, äfvensom emellan denna vinst och sammanräknade bevillningen efter andra och tredje Artiklarna skulle hafva gestaltat sig, derest nu gällande bestämmelser angående skyldigheten för de sedelutgifvande bankerna att, sedan hela grundfondskapitalet blifvit kontant inbetaladt, förvandla minst 60 och högst 75 procent deraf i säkerhetshandlingar, hade under berörda år varit tilläpade. Af denna tabell torde tillika kunna inhämtas, huru föga den nu efter tredje Artikeln i mån af bankernas sedelutgifning utgående extra bevillningen står i rättvist eller billigt förhållande till deras rörelsevinst i sin helhet, enär de banker, som jemförelsevis i vidsträcktaste omfattning begagnat sin sedelutgifningsrätt, ingalunda lemnat de bästa resultater i afseende på rörelsevinsten, och denna sednare i allmänhet sålunda icke synes vara direkt beroende af sedelutgifningen, hvilket äfven framgår deraf att, på sätt tabellen N:o 3 angifver, flera bankbolag utan sedelutgifningsrätt förmått att af sin rörelse vinna en jemförlig och till och med större behållning.

De fördelar, de enskilda bankerna hemta af sin sedelutgifning, synas derföre icke vara sådana, att rättvisa, billighet och klokhet påkalla någon ytterligare beskattning deraf, så mycket mindre, som denna fördel väsendtligen uppväges af den på grund af detta privilegium lottegarne ålagda solidariska ansvarighet, dels äfven af förbindelsen att förvandla 60—75 procent af sitt aktiekapital till grundfondshypotheker, hvarigenom vinsten af rörelsen måste minskas, på samma gång som fastighetsegare beredas tillfällen till fast placering af in-tecknade förbindelser.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, får Utskottet hemställa,

att såväl Herr Friherre von Schultzenheims som Herr Medins ifrågavarande motioner måtte lemnas utan afseende.

§ 61.

Under förmenande att en riktig uppfattning af landstingets ändamål bör leda derhän, att åt landstinget öfverlemnas alla länets gemensamma civila angelägenheter, såvidt detta med enskild rätt och samhällets välfärd är förenligt, har Herr *Landgren* uti en inom Första Kammaren väckt, och till Utskottet hänvisad motion (N:o 39) föreslagit, att jemväl, till undvikande af de kostnader, som pröfnings-komitéernas årliga sammanträdande, nästan samtidigt med landstingen, för Statsverket föranleder, "Riksdagen vid omredigeringen af Bevillnings-stadgan täcktes så förändra stadgandena i §§ 61—70 m. fl. att det uppdrag, som nu är öfverlemnadt åt pröfnings-komitéerna, måtte hädanefter öfverflyttas på landstingen och att alla i besagda stadga förekommande föreskrifter rörande pröfnings-komitéerna måtte med denna förändring bringas i öfverensstämmelse."

I anledning af berörda motion torde böra erinras, hurusom i ändamål att pröfnings-komitéerna måtte komma att bestå af personer, som äro för sin befattning fullt lämplige, gällande Bevillnings-förordning stadgar, dels i 60 § att taxerings-

komitéen skall bland sina medlemmar föreslå visst antal personer till ledamöter i samma års pröfnings-komité, samt dervid åtminstone en, som under nästföregående år erlagt bevillning för löneinkomst, samt på landet åtminstone en, af hvilken då inom taxeringsdistriktet bevillning blifvit erlagd för inkomst; dels i 62 § att bland ledamöterna i pröfnings-komitéen skall minst hälften vara egare af fast egendom, äfvensom att komitéens ledamöter helst böra så utses, att komitéen kommer att utgöras af ett efter beskattningens belopp och mängden af de skattskyldige skäligen lämpadt antal dels näringsidkare och dels löntagare, samt att inom komitéen icke saknas tillförlitlig kännedom om länets särskilda delar samt desammas ekonomiska tillstånd och hufvudsakliga näringar.

Den trygghet, som med dessa bestämmelser blifvit afsedd, för vinnande af en noggrann, opartisk och i hvarje särskildt fall med tillbörlig sakkännedom verkställd pröfning af de klagomål, hvartill verkliga eller förmenta ojemnheter i beskattningen kunna gifva anledning, samt för vidtagandet i öfrigt af sådana rättelser i taxeringen eller tillägg dertill, som finnas af en rättvis och författningenslik beskattning påkallade, synes likväl kunna i väsendtlig mån äfventyras, derest, på sätt motionären föreslagit, ett sådant uppdrag, som det förenämnda, öfverflyttades på landstingen, för hvilkas sammansättning dylika iakttagelser, som de, hvilka med hänsende till pröfnings-komitéerna meddelats, icke blifvit föreskrifna och ej heller torde böra föreskrifvas, i betraktande deraf, att landstings-institutionens nuvarande ändamål, af helt annan art än det som föranledt pröfnings-komitéernas bildande, icke medgifver liknande inskränkningar af valfriheten vid landstingsmäns utväljande.

Dessutom förekommer, att då nu gällande kommunallag bestämmer tiden för landstings sammanvaro till sex, och endast under vissa vilkor, till högst åtta dagar, denna korta tid svårigen skulle blifva tillräcklig för omsorgsfullt fullgörande af en pröfnings-komités omfattande gransknings- och taxeringsarbeten, hvaremot de landstinget pålagda förökade göromålen lätteligen kunde verka hemmande för en gagnelig utveckling af denna nya och viktiga institution.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, och då under nuvarande förhållanden den besparing för Statsverket, som skulle beredas genom verkställandet af motionärens förslag, icke kunde i någon mån komma att uppväga dermed förenade flera olägenheter, föranledes Utskottet hemställa,

att ifrågasättande motion icke måtte af Riksdagen bifallas.

Sedan Utskottet sålunda besvarat de motioner rörande allmänna bevillningen, hvilka från Kamrarna till dess beredning öfverlemnats, har Utskottet att jemväl redogöra för den granskning af gällande Bevillnings-stadga, som blifvit inom Utskottet verkställd.

Under denna granskning, hvarvid lämpligheten af nuvarande bestämmelsers oförändrade bibehållande blifvit noga öfvervägd, har visserligen anledning förekommit att ifrågasätta vidtagandet af åtskilliga rättelser, hvilka dock af Utskottet ej befunnits vara af den vikt, att de nu böra föranleda till framställning angående ändring i gällande Bevillnings-stadga, som, för kort tid sedan utfärdad, ännu knappt hunnit träda i verksamhet. Hvad åter beträffar de i stadgan förekommande

procent- och siffer-belopp, kommer Utskottet, sedan Statsverkets behof blifvit utredda och bevillningssumman bestämd, att om samma belopp sig yttra; hvilket allt Utskottet

får för Riksdagen anmäla.

Stockholm den 21 Mars 1867.

På Utskottets vägnar:

Gust. af Ugglas.

Reservationer:

I:o af Herr *Almqvist G. V.*: "Fastän jag delar Utskottets åsigt derutinnan, att sådana mindre ändringar och rättelser i Bevillnings-stadgan, som, ehuru ej saknande allt skäl, äro af den ringa vikt att de ej kunna anses utöfva något egentligt inflytande vid stadgans tillämpning, icke böra ifrågasättas förr än en allmänare omarbetning af densamma finnes af behovet påkallad, anser jag likväl att der ojemnheter i beskattningen ega rum, och der saknad bestämdhet i stadgans föreskrifter gifver anledning till olika tillämpning af densamma, ändringar och förtydliganden deruti hafva fullt giltiga skäl för sig, hvarför jag ock, med uppfattning om behovet af rättelser i nedanstående punkter, inom Utskottet derom väckt förslag, men då detta icke tillvunnit sig Utskottets deltagande, får jag vördsamt reservera mig mot dess beslut att tillstyrka Bevillnings-stadgans oförändrade bibehållande.

I:o Med afslag å de till Bevillnings-Utskottet remitterade inom Andra Kammaren af Friherre von Schulzenheim och Herr A. Medin väckta motioner (N:is 9 och 221), angående extra bevillning å de sedelutgifvande enskilda bankerna, och med afseende å den ojemnhet, hvarmed berörda banker för närvarande drabbas af den bevillning, som blifvit dem efter tredje Artikeln Bevillnings-förordningen ålagd, anser jag att förändrade grunder emot de, hvarefter denna bevillning nu utgår, böra för ifrågavarande beskattning antagas.

Med tillåtelsen för enskilda associationer eller bolag att drifva bankrörelse har obestridligen i första rummet afsetts att befordra det allmännas bästa genom den förmåga bankerna skulle ega att underlätta näringarne och omsättningen. För att sätta bankerna i säkrare tillfälle härtill, har rättigheten att utgifva egna kreditsedlar blifvit dem meddelad.

Då

Då detta utgör en undantagsrättighet, som ej kunnat utsträckas till andra industrigrenar, och då obestriddigt lärer vara att Riksbanken till viss grad inskränkes i sin verksamhet genom de enskilda bankernas rörelse, och den vinst, som denna bank bereder landet, såmedelst förminsкас, har särskild beskattning, utöfver den, som af de enskilda bankernas behållning likasom för all annan inkomst af kapital eller arbete skilla utgå, blifvit ifrågavarande banker ålagd.

Vid bestämmande häraf, har man antagit att denna särskilda beskattning skall utgå med en viss afgift för det högsta belopp af bankens under näst föregående år på en gång utelöpande sedlar.

En banks verksamhet och dess deraf uppkommande vinst lärer dock icke kunna anses direkt beroende af det belopp af bankens egna sedlar, som under året varit i allmänna rörelsen utelöpande, och än mindre af det högsta belopp deraf, som under särskildt tillfälle kommit att i rörelsen utlemnas, hvilket syubart ådagalägges af den Bevillnings-Utskottets Betänkande bilagda tabellen N:o 2, hvarför ock, efter hvad af samma tabell jemväl upplyses, de enskilda bankernas efter andra och tredje Artikeln sammanlagda bevillning till Staten alls icke står i förhållande till deras å rörelsen uppkomna behållna inkomst, utan fast heldre tvärtom, så att banker med större, och stundom ferdubbelt högre vinst på det inbetalda grundfondskapitalet än andra erlægga vida lägre afgifter till Staten än dessa, i förhållande till den å grundfondskapitalet uppkommande vinsten, under hvilka förhållanden den grund, som nu finnes för ifrågavarande beskattning antagen, ingalunda lärer kunna anses billig eller ens rättvis, så mycket mindre som de enskilda bankerna måste antagas hafva erhållit sina bankrättigheter för att befrämja det allmänna bästa, men icke förnämligast för sin egen skull, eller för att bereda sina lottegarare vinst, och det för uppnående af förstnämnda ändamål, eller för underlättande af industrien och den allmänna rörelsen, blir för den ena banken nödvändigt att utsläppa större belopp af bankens egna sedlar i rörelsen än andra, utan att kunna vinna på långt när så hög vinst å sitt i banken insatta kapital som dessa.

Att beskattningen å en handtering eller rörelsegren skall göras beroende af tillfälliga omständigheter eller lokala förhållanden, men ej af den behållning rörelsen lemnar, måtte ej kunna anses till principen riktig.

Efter min åsigt böra de enskilda bankerna, i öfverensstämmelse med de allmänna grunderna för bevillingens erläggande för inkomst af kapital eller arbete, påföras hela den beskattning de till Staten skola erlægga med en viss procent af behållningen; dock så, att sedan bevillning efter andra Artikeln Bevillnings-stadgan utgått med en procent af behållna inkomsten, från denna behållning afföras sex procent å lottegarernes till banken inbetalta aktie-kapital, hvarefter den öfriga bevillingen påføres med en viss procent på återstoden af ifrågavarande behållning.

För att ungefär samma bevillningsbelopp, som de enskilda bankerna till sammans efter andra och tredje Artikeln Bevillnings-förordningen de sednare åren erlagt, skulle efter nu framställda grunder från dem hafva utgått, hade, utom bevillingen efter andra Artikeln af behållna vinsten, sedan sex procent å inbetalta grundfondskapitalet derifrån blifvit afdragna, ytterligare sex procent af återstoden af denna vinst bort erläggas, hvilket förhållande jag velat lägga till grund för den extra beskattningen å de enskilda bankerna.

2:o. Till följd af olika tydning af Bevillnings-förordningens föreskrifter har understundom händt, att, vid beräkning af behållna inkomstbeloppet af kapital eller arbete, så väl för bolag som för enskilde industri-idkare, derå bevillning skall

till Staten erläggas, ett belopp, motsvarande föregående årets *bevillnings- och kommunal-avgifter*, från dessa inkomster afräknats, innan bevillningen påförts, hvilket åter för andra icke ifrågakommit och ej heller synes vara med Bevillnings-stadgans anda och mening öfverensstämmande.

I § 6. mom. 1 af berörda stadga finnes bestämdt, att bevillning skall erläggas *med en procent för all inkomst, vare sig af kapital eller arbete, beräknad å behållna inkomstbeloppet*; och i § 7, der de undantag, som från förestående allmänna regel få ega rum, finnas upptagna, är ej antydt, än mindre medgifvet att afdrag för ifrågavarande utskylder få från årsinkomsterna göras.

Uttrycket "*behållna inkomstbeloppet*" i ofvanberörda § 6 läser ej få lemnas vidsträcktare tydning än att detsamma afser den behållning, som å rörelsen eller industrien, som bedrivnes, kan uppstå, men icke till den återstod deraf, som öfverblifver, sedan de allmänna afgälderna till Staten och kommunen blifvit erlagda, hvilka först, sedan behållna inkomstbeloppet blifvit till siffran kändt, kunna beräknas; ej heller får sådant afdrag ega rum hvarken å löntagares, pensionärers eller enskilda personers till beloppet kända inkomster.

Med anledning häraf, och då det icke läser vara med Bevillnings-förordningens syfte öfverensstämmande, att en del skattdragande i oförmälda afscende skola tillgodonjuta förmåner, som icke komma öfrige Rikets medborgare till del, hvilket dessutom, efter min uppfattning, skulle innebära en formlig orättvisa, har jag, till förekommande häraf, ansett att ett tillägg till Bevillnings-förordningens § 7 mom. 1 bör göras i den syftning, att *afdrag för bevillnings- och kommunal-avgifter, som komma att den skattskyldige för året påföras, icke få ifrån dess beskattningsbara inkomster afräknas.*

2:o af Herr *Medin*: "Då enskilda bankernas inflytande hos Representationen tycks vara så stort, att jag knappast fått någon röst med mig inom Utskottet, som velat medgifva deras högre beskattande, så måste jag reservera mig mot Utskottspluralitetens beslut. Man har invändt att det vore ytterst farligt högre beskatta de enskilda bankerna, emedan de då voro tvungna genom höga räntor betunga de läsesökande, hvilka fingo betala skatten, äfvensom att en del Banker måste upphöra med sin för landet gagnande verksamhet, om någon större del af förtjensten på sedelutgifningen toges ifrån dem i skatt.

Jag vill således först söka bemöta dessa begge invändningar, och som exempel anförå Stockholms enskilda bank. Enligt de enskilda bankernas kvartalsuppgift af den 31 December 1866, hade Stockholms enskilda bank sagde dag beviljade kassa-kreditiver för ett belopp af R:dr R:mt 6,222,000, hvarå den i kreditivavgift beräknar 2 procent årligen samt dessutom en sjettedel af räntan på alla, som öfverstiga 10,000 R:dr, förutom den öfverföringsavgift af $\frac{1}{3}$ procent, som beräknas alla, hvilka icke hafva sina kreditiver fyllda 14 dagar före kreditivårets slut, hvilka alla avgifter tillsammans inbringa denna bank minst 150,000 R:dr i ren vinst förutom 6 procent ränta, hvadan endast denna rörelsegren kan beräknas lemna Bankdelegarne omkring 21 procent årligen på hela grundfonden, En million R:dr, och då man nu vet och kan af kvartalsuppgifterne inhämta, att sällan ens hälften af beviljade kreditiven äro uttagna, så kosta dessa Stockholms enskilda banks kreditiver dess innehafvare omkring 10 å 12 procent per anno, och med dyrare ränta kunna väl icke gerna låntagare belastas, huru man än lagstiftar.

Vidare kan man se af den åberopade kvartalsuppgiften, att Stockholms enskilda bank hade på depositionsräkning insatta 7,535,700 R:dr, samt på upp- och afskrifningsräkning 2,201,474 R:dr, eller tillsammans nära 10 millioner R:dr. Om

nu bankens vinst antages till två procent öfverhufvud på detta belopp, så uppgår den till cirka 200,000 R:dr, eller 20 procent på grundfonden, hvadan ensamt dessa rörelsegrenar kunna anses lemna en behållning af öfver 40 procent, hvilket borde vara fullt tillräckligt utan sedelutgifningsrätten. I utelöpande sedlar hade samma bank 1,174,375 R:dr, som efter 6 procent ränta gör en vinst af omkring 70,000 R:dr årligen.

Då Riksbanken vid årets slut endast hade ute omkring 24 millioner af sina sedlar, så hade privatbankerna öfver $31\frac{1}{2}$ million af sina, och då omkring 12 millioner Riksmünt Riksbankssedlar lågo inne i privatbankernas kassor, så minskades ju landets rörelsekapital onödigtvis med detta belopp, blott för att privatbankerna skulle kunna möta sina många å vista förbindelser, som den 31 December 1866 uppgingo till 80,808,855 R:dr.

Många säga, att de enskilda bankernas sedelutgifning icke kan borttagas, emedan landet då skulle sakna nödigt rörelsemedel, men denna falska sats vill jag söka vederlägga. Riksbanken eger rätt utgifva sedlar för 30 millioner R:dr utöfver inmeliggande silfvervalutan, och då den sistnämnda nu uppgår till öfver 16 millioner Riksdaler, så skulle Riksbanken i detta ögonblick kunna hafva omkring 46 millioner R:dr i sina sedlar utelöpande, såvida de icke uppfångades af privatbankerna. I närvarande stund har Riksbanken deremot endast omkring 24 millioner R:dr utelöpande, hvaraf cirka 12 millioner ligga hos privatbankerna förutom det betydliga belopp, som troligen ligger i Statens kassor, hvadan man ganska säkert kan antaga att endast omkring $8\frac{1}{2}$ million Riksmüntssedlar äro i allmänna rörelsen, som med de enskildas $31\frac{1}{2}$ million R:dr endast utgör cirka 40 millioner R:dr i circulation, eller mindre än Riksbanken med sitt närvarande silfverförråd kunde utsläppa, och således kan Riksbanken hvilket ögonblick som helst, om de enskilde bankernas sedelutgifningsrätt fräntoges dem, genast förse hela landet med dess behof af rörelsemedel, hvarigenom den finge dubbelt så stor ränteprofit; och då Riksbanken eller Staten ensamt får uppehålla myntvärdet genom anskaffande af silfver, när sådant behöfves, så är det den allra största orättvisa och orimlighet, att ett antal enskilda banker och dess delegare skola hafva privilegium att utsläppa sedlar och skörda den räntevinst, som borde tillfalla Staten, synnerligast då, såsom jag visat, de derförutan godt kunna bära sig.

Då jag alltför väl visste att de flesta enskilda bankernas oktrojer gällde i tio år, så kunde jag icke utfinna något annat medel att så småningom minska deras sedelutgifning, än påyrka en hög beskattning såsom en ersättning för den förlust, som Riksbanken eller staten lider, fastän mitt rättvisa och billiga förslag icke vunnit Utskottets gillande. Antoges mitt förslag att de enskilda bankerna skulle betala i bevillning tvåtredjedelarne, eller, som jag vid Utskottets plenum erbjöd mig nedsätta till, hälften af sin nettobehållning på sedelutgifningen, så upphörde de sjelfva så småningom med denna rörelse, då Riksbanken säkerligen på samma gång ökade sin sedelemission till hvad landet behöfde, och allt blefve så småningom regleradt utan någon som helst rubbning. Och om de enskilda bankernas sedelutgifning upphörde, så öfvergäfvos de snart å vista systemet, för att slippa ligga med stor onödig kassa, hvarigenom de ofta återkommande stryppningarne afstannade.

Om privatbankerna medgäfvos rätt att i Riksbanken återdiskontera sina vexlar, så kunde de på så sätt ändå i stor skala till allas fördel drifva den för lande alltid gagnande depositions- och utlåningsrörelsen, och då behöfde ej heller Riksbanken etablera några afdelningskontor i provinserna, ty de enskilde fingo genom rediskonteringen tillräckligt med mynt från Riksbanken till behofvens fyllande.

Man har uppgifvit, att det blefve omöjligt med tillförlitlighet beräkna hvad de enskilda bankerna förtjena ensamt på sedelutgifningen, men detta anser jag ganska lätt; ty om hvarje eller hvarannan vecka uppsattes en liknande uppgift på den utelöpande sedelmassan, som de närvarande kvartalsuppgifterna, och sedan vid årets slut efterräknades medeltalet af hvad som lupit ute, så vore det helt enkelt, då man vet hvad räntefot som gällt under året, att beräkna och kontrollera bankernas ungefärliga vinst på denna rörelsegren för sig.

Af hvad jag sålunda anført, och på grund af mitt i Utskottet afgifna yrkande, vågar jag vördsamt föreslå,

att de nu oktrojerade enskilda bankerna med sedelutgifningsrätt skola från och med år 1868 erlægga en bevillning utaf hälften af sin netto-behållning på sedelutgifningen, hvaröfver noggrann kontroll skall föras, så att den bank, som söker genom förvrängda uppgifter eller på annat sätt undandraga sig den stadgade beskattningen, förklaras förlustig sin oktroj och sedelutgifningsrätt.

Uti ofvanstående reservation har Herr *A. J. Sandstedt* förklarats till alla delar instämma.

Tabell N:o 1.

Öfversigt af Riksbankens samt enskilda bankernas utlöpande sedlar äfvensom af förhållandet mellan Riksbankens sedelstock och rörelsevinst vid slutet af åren 1834-1865.

Vid slutet af år	Riksbankens		Enskilda bankernas.		
	Utlöpande sedelstock	Rörelsevinst.	Antal.	Utlöpande sedlar.	
1834.	45,419,000: —	—	—	2	1,333,000
1835.	44,076,000: —	928,884	83	2	1,513,000
1836.	44,776,000: —	1,027,952	60	3	2,527,000
1837.	45,255,000: —	983,553	98	6	4,086,000
1838.	41,514,000: —	1,014,861	23	6	7,343,000
1839.	40,738,000: —	1,011,572	66	6	9,074,000
1840.	41,012,000: —	1,211,028	8	6	10,039,000
1841.	38,341,000: —	1,195,089	38	6	10,762,000
1842.	33,445,000: —	1,265,471	43	6	9,672,000
1843.	31,717,000: —	1,435,574	18	6	9,450,000
1844.	29,968,000: —	1,270,190	54	6	9,788,000
1845.	36,062,000: —	1,557,229	14	6	11,959,000
1846.	38,792,000: —	1,871,043	60	6	13,399,000
1847.	43,336,000: —	1,166,745	62	7	16,253,000
1848.	39,044,000: —	1,505,757	44	8	15,782,000
1849.	34,010,000: —	1,416,407	55	8	15,400,000
1850.	33,518,000: —	1,394,373	48	8	15,044,000
1851.	33,731,000: —	1,444,638	66	8	16,455,000
1852.	33,752,000: —	1,478,525	11	8	16,649,300
1853.	41,275,000: —	1,480,899	17	8	20,545,300
1854.	49,858,000: —	1,301,728	37	8	25,370,850
1855.	58,500,000: —	1,187,410	62	8	31,607,850
1856.	48,431,000: —	1,777,013	58	8	26,573,000
1857.	41,148,000: —	2,163,000	76	12	21,405,500
1858.	37,180,000: —	1,717,494	29	12	25,260,500
1859.	34,219,000: —	1,738,036	57	12	26,041,400
1860.	39,486,000: —	1,560,039	17	12	30,219,411
1861.	37,267,000: —	2,099,122	74	12	32,221,611
1862.	35,835,439: 20	2,013,379	77	12	30,394,613
1863.	31,283,691: 81	1,884,509	67	12	27,101,691
1864.	31,533,545: 88	1,922,258	07	12	27,563,232
1865.	30,509,648: 88	1,860,359	52	20	33,491,825

Dessa förhållanden i genomsärning eller medeltal under nedanstående tidsperioder.

1835—1839.	43,275,800: —	993,365	06	6	4,908,600
1840—1844.	34,896,600: —	1,275,470	72	6	9,942,200
1845—1849.	38,248,800: —	1,503,436	65	8	14,558,600
1850—1854.	38,426,800: —	1,420,032	96	8	18,812,890
1855—1859.	43,895,600: —	1,716,591	17	12	26,177,650
1860—1864.	35,081,135: 38	1,895,861	89	12	29,500,111

Tabell N:o 2.

Bankens namn.	År 1862.											År 1863.											År 1864.											År 1865.										
	Grundfonskapitalet.	Beloppet af deruti ingående grundfons-hypothek.	Vinst, för hvilken bevilning efter 2:a artikeln blifvit erlagd.	Tillägg af 6 % å beloppet af grundfons-hypotheken.	Summa beräknad vinst.	Enligt 2:a artikeln beräknad bevilling på den beräknade vinsten.	Efter 3:dje artikeln påford bevilling.	Summa bevilling.	Högsta beloppet af på en gång utelöpande sedlar.	Procent-fotolämnat omhän summa bevilning och den beräknade vinsten.	Grundfonskapitalet.	Beloppet af deruti ingående grundfons-hypothek.	Vinst, för hvilken bevilning efter 2:a artikeln blifvit erlagd.	Tillägg af 6 % å beloppet af grundfons-hypotheken.	Summa beräknad vinst.	Enligt 2:a artikeln beräknad bevilling på den beräknade vinsten.	Efter 3:dje artikeln påford bevilling.	Summa bevilling.	Högsta beloppet af på en gång utelöpande sedlar.	Procent-fotolämnat omhän summa bevilning och den beräknade vinsten.	Grundfonskapitalet.	Beloppet af deruti ingående grundfons-hypothek.	Vinst, för hvilken bevilning efter 2:a artikeln blifvit erlagd.	Tillägg af 6 % å beloppet af grundfons-hypotheken.	Summa beräknad vinst.	Enligt 2:a artikeln beräknad bevilling på den beräknade vinsten.	Efter 3:dje artikeln påford bevilling.	Summa bevilling.	Högsta beloppet af på en gång utelöpande sedlar.	Procent-fotolämnat omhän summa bevilning och den beräknade vinsten.	Grundfonskapitalet.	Beloppet af deruti ingående grundfons-hypothek.	Vinst, för hvilken bevilning efter 2:a artikeln blifvit erlagd.	Tillägg af 6 % å beloppet af grundfons-hypotheken.	Summa beräknad vinst.	Enligt 2:a artikeln beräknad bevilling på den beräknade vinsten.	Efter 3:dje artikeln påford bevilling.	Summa bevilling.	Högsta beloppet af på en gång utelöpande sedlar.	Procent-fotolämnat omhän summa bevilning och den beräknade vinsten.				
Skånes Enskilda Bank			179,171			9,952 76			4,976,380	1,950,000	1,462,500	155,792	87,750	243,542	12,4	2,435 42	9,439 4	11,874 46	4,8	4,719,520	1,950,000	1,462,500	136,097	87,750	223,847	11,4	2,238 47	8,760 54	10,999 01	4,9	4,380,270	4,000,200	3,000,150	132,172	180,009	312,181	7,8	3,121 81	9,224 87	12,346 68	3,9	4,612,435		
Wernlands Enskilda Bank			105,499			7,081 83			3,540,915	2,000,100	1,500,075	122,528	90,004	212,532	10,6	2,125 32	6,470 48	8,595 80	4,0	3,235,240	2,000,100	1,500,075	111,226	90,004	201,230	10,0	2,012 30	6,227 94	8,240 24	4,0	3,113,970	2,000,100	1,500,075	155,248	90,004	245,252	12,2	2,452 52	5,760 06	8,212 58	3,3	2,880,030		
Kopparbergs Enskilda Bank			70,485			4,142 97			2,071,485	1,404,000	1,014,000	69,048	60,840	129,888	9,2	1,298 88	4,345 32	5,644 20	4,3	2,172,660	1,404,000	1,014,000	73,934	60,840	134,774	9,5	1,347 74	4,137 57	5,485 31	4,0	2,068,785	1,404,000	1,014,000	63,930	60,840	124,770	8,8	1,247 70	4,410 01	5,657 71	4,5	2,205,005		
Östgöta Enskilda Bank			58,060			4,204			2,102,000	1,496,500	1,122,375	78,525	67,342	145,867	9,7	1,458 67	4,308	5,766 67	3,9	2,154,000	1,496,500	1,122,375	73,287	67,342	140,629	9,3	1,406 29	3,660	5,066 29	3,6	1,830,000	1,496,500	1,122,375	66,606	67,342	133,948	8,9	1,339 48	3,036	4,375 48	3,2	1,518,000		
Smålands Enskilda Bank	3,000,000	2,250,000	147,434	135,000	282,434	9,4	2,824 34	10,726	13,550 34	4,7	5,363,000	3,000,000	2,250,000	147,434	135,000	282,434	9,4	2,824 34	9,526	12,350 34	4,3	4,763,000	3,000,000	2,250,000	182,193	135,000	317,193	10,5	3,171 93	9,076	12,247 93	3,8	4,538,000	3,000,000	2,250,000	158,869	135,000	293,869	9,7	2,938 69	9,296	12,234 69	4,1	4,648,000
Örebro Enskilda Bank	2,250,000	1,688,825	93,876	101,329	195,205	8,6	1,952 05	5,783 21	7,735 26	3,9	2,891,605	2,250,000	1,687,500	83,483	101,250	184,683	8,2	1,846 83	6,903 53	8,750 36	4,7	3,451,765	2,250,000	1,687,500	110,300	101,250	211,550	9,4	2,115 50	6,502 13	8,617 63	4,0	3,251,065	2,250,000	1,687,500	80,959	101,250	182,209	8,0	1,822 09	4,604 37	6,420 46	3,5	2,802,185
Mälareprovinsernas Enskilda Bank			163,053			12,124 37			6,062,185	3,897,800	2,923,350	187,809	175,401	363,210	9,3	3,632 10	11,868	15,500 10	4,2	5,934,000	3,897,800	2,923,350	191,220	175,401	366,621	9,4	3,666 21	11,762	15,428 21	4,2	5,881,000	3,897,800	2,923,350	245,830	175,401	421,231	10,8	4,212 31	11,307	15,519 31	3,6	5,653,500		
Göteborgs Enskilda Bank	5,000,000	3,500,000	226,846	210,000	436,846	8,7	4,368 46	10,620 15	14,988 61	3,4	5,310,075	5,000,000	3,500,000	246,747	210,000	456,747	9,1	4,567 47	9,595 50	14,162 97	3,1	4,797,750	5,000,000	3,500,000	232,663	210,000	442,663	8,8	4,426 63	10,287 35	14,713 98	3,3	5,143,675	5,000,000	3,500,000	224,754	210,000	434,754	8,6	4,347 54	8,347 83	12,695 39	2,9	4,173,925
Stockholms Enskilda Bank			332,728			4,240			2,120,000	1,000,000	611,390	374,500		374,500	37,4	3,745	4,160	7,905	2,1	2,080,000	1,000,000	610,990	336,905		336,905	33,6	3,369 05	4,200	7,569 05	2,2	2,100,000	1,000,000	612,410	329,422		329,422	32,9	3,294 22	4,160	7,454 22	2,2	2,080,000		
Norrköpings Enskilda Bank	1,000,000	750,000	68,200	45,000	113,200	11,3	1,132	2,372 44	3,504 44	3,0	1,186,220	1,000,000	750,000	62,150	45,000	107,150	10,7	1,071 50	2,352 94	3,424 44	3,0	1,176,470	1,000,000	750,000	66,500	45,000	111,500	11,1	1,115	2,150 80	3,265 80	2,9	1,075,400	1,000,000	750,000	68,600	45,000	113,600	11,3	1,136	2,391 39	3,527 39	3,1	1,195,695
Wadstena Enskilda Bank	1,000,000	750,000	25,070	45,000	70,070	7,0	700 70	2,897 05	3,597 75	5,1	1,448,525	1,000,000	750,000	27,630	45,000	72,630	7,2	726 30	2,905 27	3,631 57	4,9	1,452,635	1,000,000	750,000	26,566	45,000	71,566	7,1	715 66	2,363 71	3,079 37	4,3	1,181,855	1,000,000	750,000	61,531		61,531	6,1	615 31	1,514 88	2,130 19	3,4	757,440
Hallands Enskilda Bank	1,000,000	750,000	28,931	45,000	73,931	7,3	739 31	2,128	2,867 31	3,8	1,064,000	1,000,000	750,000	40,876	45,000	85,876	8,5	858 76	2,104	2,962 76	3,4	1,052,000	1,000,000	750,000	36,184	45,000	81,184	8,1	811 84	1,946	2,757 84	3,3	973,000	1,000,000	750,000	32,200	45,000	77,200	7,7	772	2,066	2,838	3,6	1,033,000
						Sa 76,272 78			Sa 38,136,390						Sa 73,978 08				Sa 36,989,040							Sa 71,074 04			Sa 35,537,020										Sa 66,118 43			Sa 33,059,215		

Tabell N:o 3.

Bankens namn.	År 1862.						År 1863.						År 1864.						År 1865.					
	Grundfondskapitalet.	Beloppet af deruti ingående grundfunds-hypothek.	Vinst, för hvilken bevilning efter andra artikeln blifvit erlagd.	Tillägg af 6 procent å beloppet af grundfunds-hypotheken.	Summa beräknad vinst.	Procentförhållandet emellan beräknade vinsten och aktiekapitalet.	Grundfondskapitalet.	Beloppet af deruti ingående grundfunds-hypothek.	Vinst, för hvilken bevilning efter andra artikeln blifvit erlagd.	Tillägg af 6 procent å beloppet af grundfunds-hypotheken.	Summa beräknad vinst.	Procentförhållandet emellan beräknade vinsten och aktiekapitalet.	Grundfondskapitalet.	Beloppet af deruti ingående grundfunds-hypothek.	Vinst, för hvilken bevilning efter andra artikeln blifvit erlagd.	Tillägg af 6 procent å beloppet af grundfunds-hypotheken.	Summa beräknad vinst.	Procentförhållandet emellan beräknade vinsten och aktiekapitalet.	Grundfondskapitalet.	Beloppet af deruti ingående grundfunds-hypothek.	Vinst, för hvilken bevilning efter andra artikeln blifvit erlagd.	Tillägg af 6 procent å beloppet af grundfunds-hypotheken.	Summa beräknad vinst.	Procentförhållandet emellan beräknade vinsten och aktiekapitalet.
Lunds filialbank	1,000,000	750,000	50,763	45,000	95,763	9,5	1,000,000	750,000	37,611	45,000	82,611	8,2	1,000,000	750,000	41,800	45,000	86,800	8,6	—	—	—	—	—	—
Helsingborgs filialbank	500,000	375,000	22,014	22,500	44,514	8,9	500,000	375,000	37,514	22,500	60,014	12,0	500,000	375,000	5,000	22,500	27,500	5,5	500,000	375,000	13,781	22,500	36,281	7,2
Nyköpings do	614,600	450,695	7,510	27,041	34,551	5,6	614,600	450,887	5,580	27,053	32,633	5,3	614,600	450,887	10,279	27,053	37,332	6,0	614,600	450,887	10,764	27,053	37,817	6,1
Norrbottnens läns do	563,040	469,200	4,692	28,152	32,844	5,8	938,400	469,200	18,000	28,152	46,152	4,9	938,400	469,200	28,289	28,152	56,441	6,0	938,400	469,200	36,946	28,152	65,098	6,9
Calmar do	870,000	652,500	33,876	39,150	73,020	8,3	870,000	652,500	28,023	39,150	67,173	7,7	870,000	652,500	16,831	39,150	55,981	6,4	870,000	652,500	29,663	39,150	68,813	7,9
Borås do	600,000	450,000	19,412	27,000	46,412	7,7	600,000	450,000	19,103	27,000	46,103	7,6	600,000	450,000	19,102	27,000	46,102	7,6	600,000	450,000	20,478	27,000	47,478	7,9
Örebro do	1,000,000	749,000	30,091	44,940	75,031	7,5	1,000,000	749,500	27,368	44,970	72,338	7,2	1,000,000	745,900	29,574	44,754	74,328	7,4	1,000,000	594,600	31,732	35,676	67,408	6,7
Uddevalla do	600,000	450,000	34,000	27,000	61,000	10,1	600,000	450,000	26,400	27,000	53,400	8,9	600,000	450,000	34,240	27,000	61,240	10,2	600,000	450,000	31,963	27,000	58,963	9,8
Christianstads do	1,000,000	750,000	37,447	45,000	82,447	8,2	750,000	500,000	32,572	30,000	62,572	8,3	1,000,000	500,000	27,626	30,000	57,626	5,7	1,000,000	500,000	37,953	30,000	67,953	6,7
Sundsvalls do	1,000,000	797,173	26,700	47,850	74,530	7,4	1,000,000	792,322	36,300	47,539	83,839	8,3	1,000,000	798,108	36,900	47,886	84,786	8,4	1,000,000	537,482	68,800	32,248	101,048	10,1
Westerbottens läns filialbank	750,000	562,500	19,019	33,750	52,769	7,0	750,000	562,500	28,468	33,750	62,218	8,2	750,000	562,500	26,252	33,750	60,002	8,0	750,000	562,500	33,447	33,750	67,197	8,9
Wisby do	314,500	235,875	6,355	14,152	20,507	6,5	314,500	235,875	8,216	14,152	22,368	7,1	314,500	235,875	11,222	14,152	25,374	8,0	314,500	235,875	12,048	14,152	26,200	8,3
Oscarshamns do	—	—	—	—	—	—	368,480	230,300	—	13,818	—	—	456,600	230,300	12,498	13,818	26,316	5,7	460,600	230,300	18,248	13,818	32,066	6,9
Skaraborgs läns do	900,000	624,937	20,600	37,496	58,096	6,4	816,750	497,875	23,018	29,872	53,790	6,5	1,000,000	464,800	22,390	27,888	50,278	5,0	1,000,000	460,300	40,015	27,618	67,633	6,7
Östersunds do	405,500	304,125	13,680	18,247	31,927	7,8	405,500	304,125	13,200	18,247	31,447	7,7	405,500	304,125	13,578	18,247	31,825	7,8	405,500	304,125	15,284	18,247	33,531	8,2
Hernösands do	—	—	—	—	—	—	500,000	375,000	—	22,500	—	—	500,000	375,000	20,206	22,500	42,706	8,5	500,000	375,000	23,000	22,500	45,500	9,1
Skellefteå do	—	—	—	—	—	—	248,640	207,200	—	12,432	—	—	372,960	207,200	1,338	12,432	13,770	3,6	372,960	207,200	6,918	12,432	19,350	5,1
Piteå do	—	—	—	—	—	—	350,000	250,000	7,000	15,000	22,000	6,2	500,000	250,000	9,403	15,000	24,403	4,8	500,000	250,000	9,989	15,000	24,989	4,9
Blekinge do	840,000	630,000	36,667	37,800	74,467	8,8	840,000	630,000	25,769	37,800	63,569	7,5	700,000	500,000	13,375	30,000	43,375	6,1	700,000	500,000	28,044	30,000	58,044	8,2
Carlshamns do	750,000	562,500	20,543	33,750	54,293	7,2	750,000	562,500	23,500	33,750	57,250	7,6	750,000	562,500	22,368	33,750	56,118	7,4	750,000	562,500	25,388	33,750	59,138	7,8